

El moment ens demana EMPODERAR-NOS.

Aquests dies de bogeria no parem de sentir paraules com "confinament", "restriccions", "limitacions", "mobilitat perimetral", PCR's... serveis essencials, serveis sanitaris, ... hi ha coses que estan permeses, n'hi ha que no. Ja fa dies que es fa evident que hi ha restriccions que no tenen coherència o sentit, i a tots se'ns generen dubtes sobre si podem sortir inclús a treballar, i per no parlar de la por que ens envaeix quan veiem que el país s'empobreix a marxes forçades.

Senyors, senyores... com a individus hem de fer-hi alguna cosa! Aquesta situació ens demana tenir la capacitat individual de discerniment, d'analitzar i deixar-nos sentir ... i això sovint no és una tasca fàcil de fer, sobretot si individualment hi ha un afany per mantenir la coherència entre el què sents i el què suposadament hem de sentir.

Es fa molt evident el discurs col·lectiu que hem de ser solidaris, respectuosos. A l'institut de les meves filles fins i tot es parla d'"atemptat sanitari" si els estudiants es descuiden algunes de les normes sanitàries... és a dir, si et despistes o et descuides alguna de les normes, son titllats de "terroristes" que

atempten la salut dels demés estudiants... i jo pregunto, després d'això, a veure qui és el valent que s'atreveix a pensar diferent davant la pandèmia?

què està passant? Ens acusem els uns als altres de terroristes sanitaris, d'insolidaris i poc respectuosos amb els demés, ens estem convertint amb armes mortals els uns cap als altres.

Fins a tal punt es tot aquest adoctrinament que si tens la desgràcia de caure malalt per la covid19, el sentiment de CULPA no te'l treu ningú. Després de tot aquest escenari, és fàcil que una persona infectada per coronavirus senti que ell mateix és una amenaça per al seu entorn, per a les persones que més estima i per als companys de feina.

PROU!... això ho hem d'aturar aquesta tortura senyors i senyores...

Ja només ens faltaria fer com les cèl·lules del nostre cos i optar per la "apoptosis", és a dir, aplicar-nos l'harakiri i destruir-nos per no contaminar als demés, en pic la PCR sortís positiva.

Tot el què està passant és un atemptat cap al nostre inconscient, i cap a nosaltres mateixos. Faig un crit a la consciència, a la presència, al qüestionar-nos les coses, al tenir criteri propi, ai deixar-nos sentir les emocions i expressar-les....

Cal qüestionar cada opinió, cada llei, cada input que ens arriba. NO PODEM CREURE'N-EL DE BONES I PRIMERES. Es necessari que posem un filtre entre el què veiem, escoltem a fora i decidim conscientment com volem que allò ens afecti interiorment. D'això se'n diu CONCIENCIA i coherència interior.

Quan un individu connecta amb la seva coherència i sent pau a dins s'instal·la també la serenitat, el respecte per un i pels altres, i sobretot l'agraïment i la solidaritat. No cal que ens expliquin què hem de fer davant d'un virus i d'una pandèmia, només cal fer l'exercici d'escoltar-nos i de prendre les nostres pròpies decisions... i tot això que ens demanen surt sol, natural... sense entrar en el pes de la culpa.

Deixem a l'altre en pau!!... ocupem-nos de nosaltres i de com sostenir-nos en aquest moment. Si cadascú s'ocupa d'ell, ningú s'ha d'ocupar dels altres.

Senyors i senyores, apoderem-nos! Apel·lem al sentit comú individual... i preguntem-nos fins a quin punt nosaltres mateixos podem posar-hi de la nostra part per viure aquesta situació de la millor manera possible.

Però és clar!, això passa per "tramitar"... "atendre"... "gestionar", és a dir, fer això suposa un esforç interior. Us sembla que el podem assumir cadascú de nosaltres?.. En realitat les persones individuals també tenen el poder. Utilitzem-lo. Com deia Mahatma Gandhi: nosaltres hem de ser el canvi que volem veure al món.

Comencem avui?

